

- [Subscribe](#)
- [Past Issues](#)
- [RSS](#)
- [Translate](#)

[View this email in your browser](#)

Refleksion

Dover-Alling-Tulstrup Pastorat

Denne langfredag er der gudstjeneste kl. 11.00 i Tulstrup kirke. Det er en liturgisk gudstjeneste, hvor begge kirkesangere og organist medvirker. Gudstjenesten veksler mellem læsning af passionsberetningen fra markusevangeliet og musik.

Her kommer teksten til langfredag som den står i 2020-oversættelsen fra Markusevangeliet kapitel 15 vers 20-39:

Da de var færdige med at ydmyge ham, tog de kappen af ham igen og gav ham hans eget tøj på. Så førte de ham ud for at korsfæste ham.

På vejen tvang de en tilfældig mand til at bære Jesus' kors. Det var Simon fra Kyrene, far til Alexander og Rufus, der kom forbi på vej hjem fra marken. De tog Jesus ud til et sted, der hedder Golgata - det betyder 'kraniepladsen'. Her gav de ham noget vin krydret med myrra, men han ville ikke drikke det. Så korsfæstede de ham, og bagefter delte soldaterne hans tøj imellem sig ved at trække lod om det. Det foregik alt sammen tidligt om formiddagen. På et skilt oven over ham stod der, hvad han var anklaget for: »Jødernes konge«. Samtidig korsfæstede de to røvere, en til højre og en til venstre for Jesus. På den måde gik det, der står i Skrifterne, i opfyldelse: »De opfattede ham som en forbryder.« Når folk kom forbi, rystede de på hovedet. »Var det ikke dig, der kunne rive templet ned og bygge det op igen på tre dage? Red nu dig selv, og kom ned fra det kors!« sagde de hånligt. De ledende præster kom også og gjorde grin med ham sammen med de

skriftkloge. »Andre har han reddet, men han kan ikke redde sig selv,« sagde de. »Messias, jødernes konge. Kom nu ned fra korset, så vi kan se det og tro på dig.« De to, der var blevet henrettet sammen med Jesus, hånede ham også.

Ved middagstid blev det bælgmørkt over hele landet, og det varede i flere timer. Ved tretiden råbte Jesus: »Eloi, eloi, lema sabaktani?« Det betyder: 'min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?' Nogle af dem, der stod i nærheden, misforstod det og sagde: »Hør, han kalder på Elias.« En af dem løb hen og fyldte en svamp med sur vin og rakte den op til Jesus på et spyd, så han kunne drikke af den. »Lad os nu se om Elias kommer og tager ham ned,« sagde han. Men Jesus udstødte et højt råb, og så døde han. I det samme blev forhængen i templet revet midtover, fra øverst til nederst. Officeren stod lige over for Jesus og så, hvad der skete, da han døde. »Det menneske var virkelig Guds søn,« udrød han.

Jeg er ved at læse Øvelser i afsked af Carsten Jensen. Bogen er en personlig beretning af forfatterens tanker om tab og afsked midt i en coronakrise, som for ham også var gennemsyret af tabet af sin stedsøn, der pludselig døde i en alder af 25 år. I bogens indledende kapitler taler Jensen om erfaringen af døden ud fra hans tidligere bog Vi, de druknede: ”Bogens titel, Vi, de druknede, antyder, at dens tema er tab. Døden er en del af fællesskabets erfaring. Det vil den selvfølgelig altid være, men i et beskyttet velfærdssamfund er døden reduceret til at være de gamles skæbne, og tabsoplevelsen overladt til de kirkelige ritualer, som oftest er reduceret til netop kun at være ritualer, uden nogen levende forbindelse til tro eller håb.”

Jeg tror, at Jensen på en og samme tid tager fejl og har ret. Det har meget sjældent - for ikke at sige aldrig - været min oplevelse som præst, at begravelsesritualet kun er et ritual uden nogen levende forbindelse til tro eller håb. Omvendt så tror jeg Jensen har ret i, at det moderne samfund vi alle sammen på godt og ondt er en del af, har det svært med tabet. I tabet møder vi uomgængelig grænsen for vores egen magt og træder ind i magtesløsheden. Hvis vi ikke vil være ved vores egen magtesløshed, kan vi heller ikke rumme sorgen over tabet.

Senere i samme kapitel skriver Jensen om det at have mistet: ”Døden er så brat som et smæk med en dør, og dog er det, som om de døde bliver stående på dørtærsklen med en sidste bemærkning, der inviterer til et svar, og sådan fortsætter det. Det er ikke nogen spøgelsesdialog, men en særdeles levende samtale, der nægter at slutte. De døde har altid noget at sige. Sådan havde det været med min far, der var død tyve år tidligere. Det samme gjaldt min mor, der overlevede ham med syv år. Og min ven Kasper. I en tale til hans begravelse havde jeg formuleret det som et farvel, der aldrig blev det sidste, men i stedet blev gentaget i nye variationer, efterhånden erindringen fremkaldte stadigt nye scener. Livet fortsætter. Når åndedraget ophører, tager erindringen over med sin version af det evige liv. Bliver man nogen sinde færdig med at tolke på de mennesker, der var med til at forme en? Ordet sorg dækker måske det hele, men hvert tab inviterer til sin version af sorgen. Sorgen har altid et ansigt, og det er ansigtet på den, du må tage afsked med. Sorg nægter at lade sig generalisere, begrebsliggøre eller anonymisere. Sorgen har altid navn og adresse.”

Der syntes jeg til gengæld, at Carsten Jensen rammer hovedet på sømmet. Han taler om evigheden, ikke som et abstrakt teologisk begreb, men som en jordnær og konkret erfaring. Der vil sikkert være præster, som siger, at det intet har med kristendom at gøre, at det er banalt. Men jeg mener omvendt, at det har alt med kristendom at gøre! Enhver menneskelig erfaring af tab og sorg, kan spejle sig i påskens begivenheder. Især i dag, langfredag, hvor sorgen skal have ord, ansigt og erindring.

Her kan du [opdatere dine oplysninger](#) eller [framelde nyhedsmailen](#).